

Toprongyos kárörvendő

*Mint mikor végzetes
árnyék ragad hervadó nőszíromra,
oly esendő, iromba
az ősz. Még néhány szárnycsapás,
s önmagát dönti romba.*

*Mohosodó gypen
hirtelen fölszúr föld alól egy bajnét.
Harminchárom tavaly még
nincs messzi... Fűlsértően fut
a kés, amint talajt tép.*

*Előbukkan a kéz,
lassan a bontás hossza sírgödörnyi.
A hulla mind lesöpri
magáról a száraz avart.
Most hova indul? Ölni?*

*Esze ágában sincs.
De bizton lép ki, merthogy őt már várják.
Agyagból gyúrták száját,
két szélzúgó kőlyuk szeme.
Haján az ég hidege boronál át.*

*Megreng a láthatár,
s már kitágul. Mint zsugorodó pont, jár,
majd a levegő issza föl fantomját.
Szólni vajon mért nem akart?
Mit gondolhatott? Mondd már!*

*Ősz van. Már végzetes
fehér árny les az elpergő szíromra.
Oly ijesztő, iromba
a tél. Még néhány szárnycsapás,
s egy világ dől itt romba.*

*Ó, állkapocs-recsegtető,
ásító, vad és vén idő!
Holt fiainak halottgyalázója,
koponyával focizó sírrablója
ő, őfelsége, ő!*

1989. október 19.—1990. december 28.

Rodin

*Elhunyni sosem késő,
de te halál után élsz.
Egy láthatatlan véső
faragja ki a végső
arcvonásokat. — Lángész,
mi lapul itt a latban?
Vok lehetsz — soha bámész!
Az idő tagolatlan;
s bármikor zárja kattan —
hajítsd el vésőd: ráérsz...*

CSIKI LÁSZLÓ

A visszacsapó ág

*Most
mikéntha mindent először látnál,
mindent tudnál azokról mégis.
Szemedbe csapódik a táj,
akár faág, mely előbb az ösvény más vándorai
után hajolt. Hol vannak ők?
Hova jutsz te, ha mindezt megismered?*

*Mikéntha forró bozót tépne ki
belőled darabokat, mikéntha minden
ismeretet egy részeddel viszonznál,
itt hagyod magad rendre, elfogysz a tudásban,
megszerez a táj, amint megszeret.*

*Mikéntha találkozna a látványok mögött,
a valóság színpalái, a tükkörkép hátába kerülve
a test-fosztottakkal, akik túljutottak.
Mit mondasz nekik, amit nem tudnak ők?
Milyen szavakkal? — hiszen a szavak is
a látvány tartozékai. Az igazi tudás
te magad vagy, ott, ahol testtelenül élhetsz,
ezer alakban, mikéntha azonosan.*